

Arrest

nr. 171 955 van 15 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 3 augustus 2015 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als burger van de Unie in de hoedanigheid van werkzoekende.

1.2. Op 2 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan verzoekende partij kennis neemt op 3 februari 2016. De motieven zijn de volgende:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 03.08.2015 werd ingediend door:

Naam: M., S. (...)

Nationaliteit: Roemenië Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: M. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...) Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 03.08.2015 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art. 40 §4, 1 lid, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs van de VDAB, sollicitatiebewijzen, een samenwerkingscharter van Addeco Home Services, een attest van uitkering en interimcontracten.

Uit controle van de tewerkstelling en uit navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene slechts een beperkte periode niet-marginaal aan het werk is geweest. In oktober en november 2015 heeft betrokkene vrij regelmatig en voldoende aantal uren gewerkt maar daarna is de tewerkstelling sterk verminderd. In december 2015 werkte zij nog slechts 3 dagen en in januari 2016 nog slechts 2 dagen. Deze tewerkstelling was bijgevolg niet meer de hoofdbezigheid van betrokkene. Op basis van marginale tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet toegekend worden. Betrokkene kan de inschrijving niet genieten als werknemer (art. 40 §4, 1° lid, 1° - wet 15.12.1980) bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (art. 50, §2, 10 van het KB van 08.10.1980) waaruit niet-marginale tewerkstelling blijkt. Het is zelfs niet duidelijk of betrokkene nog steeds tewerkgesteld is. Zij dient bijgevolg beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op niet-marginale tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende en gesolliciteerd heeft. Zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling. Een inschrijving bij de VDAB, sollicitatiebewijzen en marginale tewerkstelling geven immers geen enkele garantie op volwaardige, niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst. Nergens in het dossier zit verder enige informatie betreffende diploma's, specifieke vaardigheden, talenkennis, succesvolle sollicitatieprocedure of concreet voorstel van een werkgever waaruit haar reële kans op (bijkomende) niet-marginale tewerkstelling kan blijken.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art. 40 §4, 1° lid, 1° - wet 16.12.1980) ook niet kan toegestaan worden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 03.08.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel, dat in wezen is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 40, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 50, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het hoorrecht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel gaat als volgt:

“4.2.1.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...).”

Op 1 december 2009 werd het Handvest juridisch bindend. In artikel 6, lid 1, van het Verdrag betreffende Europese Unie (VEU) is nu opgenomen dat “de unie de rechten, vrijheden en beginselen erkent die zijn opgenomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (...), dat dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft”.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C – 277/11, M.M., §’n 82 en 83).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §’n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C – 249/13, Boudjlida, § 31).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft regel dat aan de adresstaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adresstaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13).

De bestreden beslissing betreft in casu een weigering van verblijf van meer dan drie maanden en er wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. De beslissing tot

weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd op grond van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet genomen. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing dient bijgevolg te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

4.2.2.

In casu heeft de verzoekende partij op 23 oktober 2015 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als EU – werkzoekende ingediend.

Artikel 40, § 4, 1 ° van de Vreemdelingenwet laat een burger van de Unie toe een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te laten gelden op voorwaarden dat deze burger kan aantonen dat hij werkt als zelfstandige of dat hij het bewijs kan leveren dat hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

De bestreden beslissing meldt trouwens “nergens in het dossier zit verder enige informatie betreffende diploma’s, specifieke vaardigheden, talenkennis, succesvolle sollicitatieprocedure of concreet voorstel van een werkgever waaruit haar reële kans op (bijkomende) niet – marginale tewerkstelling kan blijven”. Indien de verzoekende partij door de verwerende partij zou zijn gehoord, dan had de verzoekende partij op zijn minst kunnen uitleggen of er al dan niet een probleem was en waarom zij op heden slechts enkel interim – contracten kan voorleggen en nog geen vast contract. Uit de documenten die door de verzoekende partij worden voorgelegd blijkt weldegelijk dat zij beschikt over een reële kans op tewerkstelling.

Indien de verzoekende partij zou zijn gehoord dat had zij een aantal specifieke elementen kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dien de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop hand kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al da niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Bijgevolg had de verzoekende partij, nadat zij werd gehoord, nog bijkomende bewijzen van een reële kans op tewerkstelling hadden kunnen aanvoeren.

4.2.3.

In deze wijst de verzoekende partij ook op het gegeven dat het in artikel 45 van het VWEU vervatte vrij verkeer van werknemers ook inhoudt dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991 ; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wees er, specifiek wat werkzoekenden betreft, ook op dat het nuttig effect van het recht op vrij verkeer van werknemers gewaarborgd is zolang het gemeenschapsrecht of, bij gebreke daarvan, de wettelijke regeling in de betrokken lidstaat, de belanghebbenden een redelijke termijn laat om zich op het grondgebied van die lidstaat op de hoogte te stellen van de werkaanbiedingen die bij hun beroepskwalificatie passen, en om in voorkomend geval het nodige te doen om te worden aangeworven (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ c-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997).

Het vrij verkeer van werknemers strekt zich bijgevolg ook uit tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5 -122). Bijgevolg dient de verzoekende partij, in dezelfde lijn met artikel 40, § 4, eerste lid, 1 ° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, aantonen dat zij “werk zoekt” als dat zij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”.

Bij de beoordeling van de reële kans voor de verzoekende partij op tewerkstelling moet worden nagegaan of er een effectieve band bestaat tussen de werkzoekende en de arbeidsmarkt van het Rijk.

Het bestaan van zo'n band kan worden geverifieerd, onder meer door de vaststelling dat de persoon in kwestie, gedurende een redelijke termijn effectief gezocht heeft naar werk (cf. HvJ 4 juni 2009, Vatsouras en Koupatantze, C-22/8 en C-23/08).

Eveneens verwijst de verzoekende partij naar artikel 50, § 2, 3°, b van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel somt de elementen op basis waarvan de verwerende partij de reële kans op tewerkstelling evalueert, rekening houdende met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Zo heeft de verzoekende partij reeds verschillende malen gewerkt, hetgeen ook door de verwerende partij niet wordt betwist: "in de maanden oktober en november 2015 heeft betrokkene vrij regelmatig en voldoende aantal uren gewerkt" (stuk 1).

Zo was de verzoekende partij reeds via interim – contracten tewerkgesteld bij D. C. (...) NV als ook als kamermeisje bij het Hotel N. (...) NV. De verzoekende partij legt haar interim – contracten voor (stuk 10).

Het hoeft geen betoog dat het, in huidige economische situatie, voor werknemers niet makkelijk is om onmiddellijk een vast contract vast te krijgen.

Ook is er een tewerkstelling geweest via de werkgever T. (...) NV. De verzoekende partij legt de arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid voor (stuk 11).

Eveneens heeft de verzoekende partij een samenwerkingscharter "tewerkstelling met dienstencheques" met Adecco ondertekend (stuk 12). Opnieuw legt de verzoekende partij de arbeidsovereenkomst dienstencheques bepaalde duur voor (stuk 13).

Om te bewijzen dat de verzoekende partij wel degelijk werk kan verrichten en er ook haar contracten worden aangeboden legt de verzoekende partij het mailverkeer tussen Adecco en haar echtgenote voor (stuk 14). Omdat aan de verzoekende partij de bestreden beslissing werd betekend kon er voor 13 februari 2016 geen contract worden opgemaakt.

De verzoekende partij is bijgevolg op heden tewerkgesteld in het kader van dienstencheques. Mede gelet op het feit dat huishoudhulp en schoonmaakster dienen erkend worden als knelpuntberoepen, is er in hoofde van de verzoekende partij meer dan genoegzaam sprake van een reële kans op tewerkstelling.

Immers, voor werkgevers is het moeilijk kandidaten te vinden voor dergelijke vacatures, waardoor de verzoekende partij, te meer ze al in het kader van een interim basis werk verricht, wel degelijk kans op een vaste arbeidsbetrekking:

"Als het voor de werkgevers veel langer duurt dan normaal -en veel meer rekruteringsinspanningen kost dan normaal- om voldoende geschikte kandidaten te vinden voor de invulling van vacatures voor een bepaald beroepsprofiel. Bijvoorbeeld voor ziekenhuisverpleegkundigen. In extreme gevallen worden de vacatures weer ingetrokken bij gebrek aan interesse." (stuk 15).

Schoonmaker is het belangrijkste knelpuntberoep:

"In 2009 kwalificeerde de VDAB ruim 105.000 vacatures onder de noemer 'knelpuntberoep'. De 'grootste' beroepsgroepen zijn die van schoonmaker (19.460), leerkrachten secundair (5.393), technici (6.476) en informatici (5.156)." (stuk 15).

Gezien de tekorten vandaag de dag op de arbeidsmarkt in België en het dramatische gevolg dit zal hebben voor de toekomst voor de sociale zekerheid, kan er niet anders dan geoordeeld worden dat de verzoekende partij kans maakt op een reële tewerkstelling.

Ten overvloede legt de verzoekende partij ook haar inburgeringscontract (stuk 16) alsook bewijs van het volgen van de Nederlandse voor (stuk 17). Deze cursussen kunnen de reële kans op een tewerkstelling in hoofde van de verzoekende partij alleen maar bevorderen. Ook wijst de verzoekende partij op het attest van Adecco dd. 29 januari 2016 waaruit blijkt dat zij geen leefloon, werkloosheidsuitkering of financiële hulp geniet (stuk 18).

Met de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij nogal kort door de bocht en houdt zij geen rekening met alle omstandigheden, waardoor niet alleen de op haar rustende zorgvuldigheidsverplichting doch ook artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt geschonden.

In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de Raad tot eenzelfde besluit kwam:

"Gelet op het gegeven dat de verwerende partij bij de beoordeling of de eerste verzoekende partij een reële kans op tewerkstelling maakt, rekening diende te houden met verschillende elementen kon de verwerende partij niet zonder meer "ongeacht wat betrokkene dienovereenkomstig zou kunnen voorleggen" oordelen dat de eerste verzoekende partij geen reële kans op tewerkstelling maakt daar ze sinds 27 augustus 2014 niet meer gewerkt heeft, en sinds haar aanvraag slechts sporadische interim – tewerkstelling uitgevoerd wegens een tijdelijke vermeerdering van werk of tewerkstelling als seizoensarbeider waarbij de eerste verzoekende partij zonder inwerktijd of zonder bijkomende vaardigheden aan de slag kon, zonder de eerste verzoekende partij vooraf te hebben gehoord omtrent haar diploma's, gevolge of voorziene opleidingen, de verstuurde sollicitatiebrieven enz. Alleszins blijkt

uit de motieven van de bestreden met deze elementen rekening gehouden heeft. Tot slot wijst de Raad er op dat hij niet tot deze beoordeling kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen.” (stuk 19, Arrest RvV, nr. 142 917 van 9 april 2015, de verzoekende partij zet vet).

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

Het middel is bijgevolg gegrond. De hierboven vermelde wetsbepalingen worden zonder meer geschonden. Aangezien de verzoekende partij wel degelijk een reële kans maakt op een tewerkstelling dient de bestreden beslissing dd. 2 februari 2016 (kennisgeving 3 februari 2016) te worden vernietigd.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en artikel 50, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, waarvan de schending eveneens wordt aangehaald.

3.3. De verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift terecht op dat Unieburgers het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken, daar het impliciet deel uitmaakt van het recht van vrij verkeer van werknemers, zoals voorzien in artikel 45 VWEU (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997). Dit vrij verkeer van werknemers strekt zich uit tot werkzoekenden afkomstig uit een andere lidstaat, maar enkel zolang zij kunnen worden beschouwd als potentiële deelnemers aan de arbeidsmarkt (K. LENAERTS, P. VAN NUFFEL en R. BRAY (ed.), Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet & Maxwell, 2005, p. 175, nr. 5-122), met andere woorden zolang blijkt dat zij nog steeds werk zoeken en een reële kans op tewerkstelling maken.

In dezelfde lijn voorziet artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wat werkzoekenden betreft, dan ook in twee cumulatieve voorwaarden. De vreemdeling die meent als werkzoekende een recht uit voormelde wetsbepaling te kunnen putten moet zowel aantonen dat hij “werk zoekt” als dat hij een “reële kans maakt om te worden aangesteld”.

Artikel 50, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, dat verzoekende partij tevens geschonden acht, legt vast welke documenten in dit geval dienen te worden overgelegd:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

Hieruit blijkt dat voorwaarden a) en b) eveneens cumulatief moeten worden vervuld.

3.4. Verzoekende partij diende op 3 augustus 2015 een verklaring van inschrijving als werkzoekende in. De Raad stelt vast dat verzoekende partij door middel van een bijlage 19 van 3 augustus 2015 werd uitgenodigd om met name een bewijs van reële kans op tewerkstelling voor te leggen en dit tegen ten laatste 3 november 2015.

Het hoorrecht dat verzoekende partij ex artikel 41 van het Handvest geschonden acht, is niet gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Anderzijds maakt

het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 33 en 34).

In casu werd verzoekende partij in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, de kans geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoekende partij kon haar hoorrecht nuttig uitoefenen en alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Het gegeven dat de elementen die verzoekende partij heeft voorgelegd niet afdoende zijn om aan te tonen dat zij een reële kans maakt op niet-marginale tewerkstelling, impliceert niet dat de verwerende partij haar de mogelijkheid heeft ontnomen om haar standpunt op nuttig en daadwerkelijke wijze kenbaar te maken.

Het kwam immers toe aan verzoekende partij, als aanvrager van een verblijfsrecht, om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. In het kader van een wederkerig bestuursrecht is de verzoekende partij aldus evenzeer gehouden de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809; RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (hierna: verblijfsweigering) en het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van haar hoorrecht en volgende documenten voorlegde:

- een inschrijvingsbewijs bij de VDAB d.d. 3 juli 2015,
- sollicitatiebewijzen voor de functie van huishoudhulp,
- een "samenwerkingscharter tewerkstelling met dienstencheques" van Adecco Home Services NV d.d. 29 januari 2016,
- een attest van uitkering d.d. 29 januari 2016 waaruit blijkt dat zij geen leefloon, werkloosheidsuitkering of financiële sociale hulp geniet,
- een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid tussen verzoekende partij en D. C. NV voor de periode 12 oktober 2015-14 oktober 2015,
- een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid tussen verzoekende partij en hotel N. NV voor de periode 21 oktober 2015-21 oktober 2015,
- een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid tussen verzoekende partij en hotel N. NV voor de periode 22 oktober 2015 – 23 oktober 2015,
- een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid tussen verzoekende partij en hotel N. NV voor de periode 9 november 2015 – 10 november 2015,
- een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid tussen verzoekende partij en hotel N. NV voor de periode 13 november 2015 – 15 november 2015,
- een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid tussen verzoekende partij en hotel N. NV voor de periode 17 november 2015 – 19 november 2015,
- een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid tussen verzoekende partij en hotel N. NV voor de periode 22 november 2015 – 22 november 2015,
- een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid tussen verzoekende partij en T-g. NV voor de periode 29 december 2015-31 december 2015,
- een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid tussen verzoekende partij en T-g. NV voor de periode 30 december 2015- 30 december 2015,
- een arbeidsovereenkomst dienstencheques bepaalde duur tussen verzoekende partij en Adecco Home Services NV d.d. 30 januari 2016 voor de periode 30 januari 2016-30 januari 2016.

De bestreden verblijfsweigering dateert van 2 februari 2016, dit is ruimschoots na de toegekende termijn van drie maanden om bewijsstukken voor te leggen van het feit dat verzoekende partij een reële kans maakt om te worden aangesteld en nagenoeg zes maanden nadat verzoekende partij haar verblijfsaanvraag indiende. De verzoekende partij had dus ruimschoots de kans om alle nuttige inlichtingen te laten gelden die zij in de verblijfsaanvraag kan en moet uiteenzetten en haar standpunt dienaangaande op daadwerkelijke wijze kenbaar te maken.

Uit de zaak Antonissen (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991) volgt dat zes maanden als een redelijke termijn kan worden beschouwd om aan te tonen dat je werk kan vinden. Aldus blijkt dat de gemachtigde een redelijke termijn van nagenoeg zes maanden heeft laten verstrijken zodat het in casu niet kennelijk onredelijk is om na deze termijn vast te stellen dat een reële kans op een niet-marginale tewerkstelling niet afdoende wordt aangetoond, althans toont verzoekende partij niet aan dat de termijn

van nagenoeg zes maanden in casu te kort was om concrete bewijzen aan te brengen van een reële kans op niet-marginale tewerkstelling.

Uit het administratief dossier en de bestreden verblijfsweigering blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoekster waarvan hij kennis had. Hij heeft in dit kader met name rekening gehouden met alle door verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken.

Op basis van de persoonlijke omstandigheden zoals deze voorlagen en waarvan hij kennis had op het moment van de bestreden verblijfsweigering, besluit de gemachtigde dat verzoekende partij geen inschrijving kan genieten als EU-werknemer noch een inschrijving kan genieten als een EU-werkzoekende.

Vooreerst stelt de gemachtigde vast dat verzoekende partij geen inschrijving als EU-werknemer kan genieten, aangezien uit nazicht van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat verzoekende partij slechts een *“beperkte periode niet-marginaal aan het werk”* is geweest. In oktober en november 2015 werkte verzoekende partij vrij regelmatig en een voldoende aantal uren, maar in december 2015 werkte zij nog slechts 3 dagen en in januari 2016 nog slechts 2 dagen. Op basis van marginale tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet worden toegekend. Dit gegeven vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekende partij ook niet betwist.

Voor wat betreft de inschrijving als werkzoekende, stelt de gemachtigde het volgende:

“Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op niet-marginale tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende en gesolliciteerd heeft. Zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling. Een inschrijving bij de VDAB, sollicitatiebewijzen en marginale tewerkstelling geven immers geen enkele garantie op volwaardige, niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst. Nergens in het dossier zit verder enige informatie betreffende diploma's, specifieke vaardigheden, talenkennis, succesvolle sollicitatieprocedure of concreet voorstel van een werkgever waaruit haar reële kans op (bijkomende) niet-marginale tewerkstelling kan blijken.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art. 40 §4,1° lid, 1° - wet 16.12.1980) ook niet kan toegestaan worden.”

In de mate dat verzoekende partij terug verwijst naar de stukken en elementen die zij bij haar aanvraag heeft gevoegd – met name de verschillende contracten voor uitzendarbeid voor bepaalde duur, het door haar ondertekende “samenwerkingscharter tewerkstelling met dienstencheques” en een attest van uitkering d.d. 29 januari 2016 waaruit blijkt dat zij geen leefloon, werkloosheidsuitkering of financiële sociale hulp geniet – en zij hieruit afleidt dat zij wel degelijk beschikt een reële kans heeft op tewerkstelling, uit zij loutere kritiek die evenwel de beoordeling die gemachtigde van deze elementen en stukken heeft gemaakt niet in concreto weerlegt. In het bijzonder kan wat betreft het ondertekende “samenwerkingscharter” en de verschillende tijdelijke contracten voor uitzendarbeid niet worden afgeleid dat verzoekende partij over een concreet werkaanbod zou beschikken om binnen afzienbare termijn op niet-marginale wijze te worden tewerkgesteld. Verzoekende partij toont met een loutere herhaling van wat zij in het kader van een verblijfsaanvraag heeft voorgelegd dan ook niet aan dat de gemachtigde op grond van een onzorgvuldige beoordeling heeft besloten dat er enkel sprake is van een marginale tewerkstelling die geen garantie geeft op een volwaardige, niet-marginale tewerkstelling in de toekomst. Waar verzoekende partij stelt dat er voor 13 februari 2016 geen nieuw contract kon worden opgemaakt omwille van de bestreden beslissing, staat het haar vrij om een nieuwe aanvraag als EU-werkzoekende in te dienen.

Waar verzoekende partij meent dat indien zij zou zijn gehoord zij een aantal specifieke elementen had kunnen aanvoeren die na individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden, benadrukt de Raad dat verzoekende partij in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, ruimschoots de mogelijkheid had om haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken en alle nuttige elementen dienaangaande voor te leggen. In de mate dat verzoekende partij met dit betoog wil reageren op een aantal motieven in de bestreden beslissing wijst de Raad erop dat het

hoorrecht niet inhoudt dat verwerende partij ertoe is gehouden om mee te delen op welke gegevens zij haar beslissing wil baseren wanneer verzoekende partij reeds de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 69).

Bovendien blijkt uit de bespreking van de elementen die verzoekende partij naar voren had willen brengen, dat zij niet van die aard zijn dat zij de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Waar verzoekende partij meent dat zij had moeten worden gehoord over de reden waarom zij slechts interim-contracten kon voorleggen, waarbij zij verwijst naar de huidige economische situatie, waarin het voor werknemers niet makkelijk is om onmiddellijk een *“vast contract vast te krijgen”*, stelt de Raad vast dat hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan de vaststelling in de bestreden verblijfsweigering dat verzoekende partij aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet aannemelijk maakt dat zij een reële kans heeft op een *“niet-marginale”* tewerkstelling. Dit element bevestigt enkel de voormelde conclusie van de gemachtigde.

Waar verzoekende partij nog aangeeft dat zij *“bijkomende bewijzen van een reële kans op tewerkstelling had kunnen aanvoeren”* waarbij zij verwijst naar het mailverkeer met Adecco, om te bewijzen dat zij *“wel degelijk werk kan verrichten”* en waarbij zij stelt dat zij heden tewerkgesteld is in het kader van dienstencheques, merkt de Raad eerst op dat verzoekende partij op genoegzame wijze en binnen een redelijke termijn de kans werd geboden om bewijsstukken voor te leggen omtrent de reële kans op een tewerkstelling, doch in casu heeft nagelaten om vermelde *“bijkomende bewijzen”* voor te leggen. Verzoekende partij zet niet uiteen waarom zij dit niet heeft gedaan, noch licht zij toe dat zij hiertoe verhinderd werd.

Voorts merkt de Raad op dat voormeld mailverkeer dateert van na de bestreden verblijfsweigering, zodat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing hoe dan ook geen rekening kon houden met de hierin vermelde informatie. Daarbij herinnert de Raad er nogmaals aan dat de bestreden beslissing tot verblijfsweigering nagenoeg zes maanden na de verblijfsaanvraag werd genomen en dat in casu niet wordt betwist dat dit een redelijke termijn was om concrete bewijzen aan te brengen van een reële kans op niet-marginale tewerkstelling. Bovendien blijkt uit dit emailverkeer niet dat verzoekende partij heden is tewerkgesteld op basis van dienstencheques. In die zin is de uitleg in het verzoekschrift dat er wel degelijk sprake is van een reële kans op tewerkstelling omdat *“huishoudhulp”* en *“schoonmaakster”* dienen te worden erkend als knelpuntberoepen, evenmin dienstig. Immers, juist door te betogen dat *“huishoudhulp”* en *“schoonmaakster”* worden beschouwd als knelpuntberoepen en dat zij, gezien haar interimervaring, wel degelijk kans maakt op een vaste betrekking, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekende partij binnen de redelijke termijn van nagenoeg zes maanden een reële kans op niet-marginale tewerkstelling had gemaakt, bv. door bewijzen voor te leggen van een succesvolle sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever, quod non in casu. Dit betoog doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij enkel in oktober en november een beperkte tijd niet-marginaal aan het werk is geweest, dat zij in december en januari in totaal slechts vijf dagen heeft gewerkt en dat op het moment van bestreden verblijfsweigering er geen informatie over een succesvolle sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever voor niet-marginale tewerkstelling voorlag. Nu verzoekende partij na een redelijke termijn van nagenoeg zes maanden slechts een marginale tewerkstelling kan voorleggen zonder verdere informatie, hetgeen niet wordt betwist, kon de gemachtigde op kennelijke redelijke wijze besluiten dat zij niet heeft aangetoond een reële kans te maken op niet-marginale tewerkstelling.

Verzoekende partij voegt ten overvloede ook nog een inburgeringscontract en een bewijs van het volgen van Nederlandse les als bijlagen bij het verzoekschrift toe. Zij meent dat deze cursussen de reële kans op een tewerkstelling in haren hoofde alleen maar kunnen bevorderen. De Raad stelt echter vast dat deze elementen nooit ter kennis werden gesteld van de gemachtigde bij de vermelde aanvraag zodat hij er geen rekening mee kon houden, hoewel ze reeds dateren van 16 en 19 oktober 2015. Verzoekende partij geeft geen uitleg omtrent de reden waarom ze niet eerder werden voorgelegd. Het gegeven dat een Unieburger is vrijgesteld van het volgen van een inburgeringstraject doet tenslotte geen afbreuk aan het feit dat verzoekster binnen een redelijke termijn van nagenoeg zes maanden slechts een marginale tewerkstelling kan voorleggen en versterkt verder de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet afdoende heeft aangetoond een reële kans op niet-marginale tewerkstelling te maken.

De Raad besluit dat verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat, mocht zij zijn gehoord, haar verklaringen en bijkomende stukken ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of de inhoud van de bestreden beslissing

had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 38-40). Verzoekende partij maakt geen schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht aannemelijk.

In het licht van wat hierboven is besproken, toont verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de gemachtigde artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 50, § 2 van het Vreemdelingenbesluit heeft miskend. Zij maakt evenmin aannemelijk dat de gemachtigde bij zijn beoordeling zou zijn uitgegaan van incorrecte gegevens, of een verkeerde, onzorgvuldige of onredelijke beoordeling zou hebben gemaakt van de op het moment van de bestreden verblijfsweigering verstrekte gegevens. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Waar in het verzoekschrift nog wordt verwezen naar en wordt geciteerd uit een arrest van de Raad, dient te worden benadrukt dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben. Verzoekende partij toont daarenboven ook niet aan dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit zij citeert.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5. In een eerste middel, dat uitsluitend is gericht tegen de bevelscomponent van de beslissing, haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 51, § 2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht. In een derde middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten, haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Omwille van hun onderlinge verwevenheid worden beide middelen samen besproken. Deze middelen worden als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Vooreerst dient te worden aangehaald dat de verzoekende partij in de bestreden beslissing eveneens “een bevel om het grondgebied te verlaten” wordt afgeleverd (stuk 1):

“Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2 ° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 03.08.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

(stuk 1).

De verwerende partij verwijst in de aanhef naar artikel 51, § 2, 2e lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en geeft slechts onderaan, heel kort, een wetsebepaling aan waarop het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen.

Artikel 51, § 2, 2e lid van het vreemdelingenbesluit bepaalt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de het Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Uit deze bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Integendeel, uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie beschikt over de keuze om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren.

Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording “zo nodig” de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing. De keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Mutatis mutandis kan verwezen worden naar de arresten van de Raad van State: RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340 stellende aangaande artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit:

“Anders dan verzoekende partij voorhoudt, kan uit de bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.”

Dit arrest gaat wel over artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, maar kan naar analogie worden toegepast. Immers, de bewoording “zo nodig” kan net zoals “desgevallend” wijzen op een mogelijkheid. De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkel concrete motivering werd gegeven waarom de verwerende partij heeft gekozen om bij de beslissing ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De verwerende partij heeft dit uiterst beperkt gedaan, door slechts één korte zin te vermelden onderaan de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’ zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Gelet op het voorgaande kan een verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet volstaan.”

(arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 145 584 van 18 mei 2015 in de zaak RvV 164 943/II; in dezelfde zin: arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 145 495 van 18 mei 2015 in de zaak RvV 165 743/II)

Daarenboven dient de verwerende partij ook rekening te houden met de elementen voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet indien het een verwijderingsmaatregel betreft. Het is voor de verzoekende partij onmogelijk te weten waarom de verwerende partij het noodzakelijk acht om ook een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Het is bijgevolg voor de verzoekende partij niet mogelijk te weten op welke manier en hoe er rekening werd gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij of de belangen van de minderjarige kinderen E. en L. (...), die beiden over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken.

Gezien het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende noch proportioneel werd gemotiveerd hoewel artikel 51, § 2, 2e lid van het vreemdelingenbesluit duidelijk stelt dat een bevel slechts “zo nodig” wordt gegeven, zijn de artikel 51, § 2, 2e lid van het vreemdelingenbesluit, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiveringsverplichting geschonden. Bovendien, aangezien er geen rekening werd gehouden met het familieleven van de verzoekende bij het afleveren van een bevel zijn eveneens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 E.V.R.M. geschonden.

Gezien het een beslissing betreft die één en ondeelbaar is, dient de bestreden beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.

(...)

4.3.1.

Zoals blijkt uit de feitelijke gegevens woont de verzoekende partij in Brugge samen met haar echtgenoot, die over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, en haar kinderen, die allemaal over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken.

De verzoekende partij vormt dus, met haar familieleden, een hecht gezin.

Bijgevolg maakt de bestreden beslissing dd. 2 februari 2016 (kennisgeving 3 februari 2016) zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. Er wordt immers voorbij gegaan aan de gezinssituatie van de verzoekende partij.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. In casu zijn er nauwe banden met België, nu de familieleden van de verzoekende partij over een onbeperkte verblijfsvergunning beschikken. Een dergelijke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M. Bovendien, het recht op eerbieding van het gezinsleven wordt tevens gestipuleerd in artikel 22 van de Belgische Grondwet.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partij het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met haar kinderen, wordt artikel 8 E.V.R.M. geschonden. Dit is logisch, gezien hun rechten om als een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partij is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op

beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissing is disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partij wenst een normaal gezins – en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. De verzoekende partij heeft hier in België haar toekomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging werd gebeurd en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op een helling komt te staan. Bijgevolg is de motiveringsplicht manifest geschonden.

4.3.2.

De verzoekende partij wenst hier in België, samen met haar echtgenoot en kinderen, een normaal gezinsleven uit te bouwen.

Gelet op het feit dat de kinderen in België over een onbeperkte verblijfsvergunning beschikken, kan geenzins verwacht worden dat zij terugkeren naar Roemenië of Moldavië teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden.

Aangezien in geen enkel ander land de verzoekende partij of de kinderen een verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin onmogelijk om dit recht in een derde land uit te oefenen. Bijgevolg is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen.

Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:

"Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten invoeren om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden." (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)"

3.6. In de nota met opmerkingen wordt het volgende aangehaald:

"Verzoekende partij houdt voor dat slechts onderdaan in de bestreden beslissing, heel kort, een wettelijke basis wordt aangegeven waarop het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen. Verzoekende partij houdt vervolgens voor dat artikel 52 §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit enkel een discretionaire bevoegdheid creëert.

Verweerder laat gelden dat deze kritiek feitelijke en juridische grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt immers expliciet het volgende gesteld:

"Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werkzoekende aangevraagd op 03.08.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

In de bestreden beslissing wordt aldus uitdrukkelijk gemotiveerd (zowel in rechte als in feite) om welke reden en op welke grond aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Immers luidt artikel 52 §4, 5e lid van het Vreemdelingenbesluit inderdaad als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Terwijl artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet -waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt- het volgende bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

Verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging de mogelijkheid had om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De louter theoretische uiteenzetting nopens de draagwijdte van het woord 'zo nodig' zoals vermeld in artikel 52,§4, vijfde lid van de Vreemdelingenwet doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verweerder wijst er nog op dat de weigering van het verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij langer dan de toegelaten termijn in het Rijk verblijft, hetgeen door de verzoekende partij overigens niet betwist wordt, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekende partij vervolgt dat het bevel om het grondgebied te verlaten om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit de motivering van de in casu bestreden beslissing zou immers niet blijken in welke mate er rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij.

Het weze vooreerst benadrukt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen toepassing vindt op onderdanen van de Europese Unie.

Immers resorteert artikel 74/13 onder de titel III quater "Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven".

Verzoekende partij kan zich als burger van de Europese Unie niet dienstig beroepen op een vermeende schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Geheel ten overvloede merkt verweerder op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht inhoudt. Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging navraag heeft gedaan nopens het voorgenomen huwelijk van de verzoekende partij met dhr. S. M. (...).

Hieruit blijkt onmiskenbaar dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging het voorgehouden gezinsleven in ogenschouw heeft genomen.

Terwijl andermaal moet worden benadrukt dat er op de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een gebonden bevoegdheid rust.

Doordat de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, te weten artikel 8 EVRM, vermag de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet zomaar afwijken van deze gebonden bevoegdheid.

Verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar kritiek.

Verzoekende partij slaagt er overigens niet in aan te tonen dat de belangen van de minderjarige kinderen zouden worden geschonden.

Integendeel verwijst de verzoekende partij naar het hoger belang van de minderjarige kinderen, zonder te concretiseren op welke wijze de belangen van de kinderen zouden worden geschonden bij een verwijdering van de verzoekende partij.

Het weze dienaangaande nog benadrukt dat de minderjarige kinderen een zelfstandig verblijfsrecht hebben bekomen op grond van een leercontract, zodat verwacht mag worden dat zij enige zelfstandigheid aan de dag kunnen leggen. Beide kinderen worden bovendien weldra meerderjarig.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

(...)

De verzoekende partij zou een hecht gezin vormen met zijn familieleden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.7. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

3.7.1. Verzoekende partij haalt aan dat uit de feitelijke gegevens blijkt dat zij in Brugge samenwoont met haar echtgenoot, die “over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt”, en met haar kinderen, “die allemaal over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken”. Zij stelt dat zij met haar familieleden een hecht gezin vormt, en dat, door haar het recht te ontkennen zich op een legale manier in België te “verenigen met haar kinderen”, artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. Zij geeft aan dat zij hier een normaal gezinsleven wenst uit te bouwen en zij licht toe waarom België het enige land is waar zij en haar gezinsleden hun recht op het leiden van een gezinsleven kunnen uitoefenen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter geen enkele afweging omtrent dit gezinsleven.

3.7.2. De Raad wijst erop dat de bestreden verblijfsweigering een antwoord vormt op de aanvraag van verzoekende partij tot inschrijving als EU-werkzoekende. Bij het onderzoek naar een aanvraag tot inschrijving als EU-werkzoekende dringt een onderzoek naar artikel 8 van het EVRM zich niet op. In het kader van zulke verblijfsaanvraag is de gemachtigde enkel gehouden na te gaan of verzoekende partij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

In casu heeft de verzoekende partij niet aangetoond een reële kans te maken om te worden aangesteld en kon het gevraagde verblijfsrecht als EU-werkzoekende niet worden toegekend. De gemachtigde was in het kader van deze verblijfsbeslissing er niet toegehouden om verder onderzoek te verrichten naar een eventuele positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de voormelde wetsbepaling kan niet worden afgeleid dat de gemachtigde, naast de beoordeling van de daarin gestelde voorwaarden, ook rekening dient te houden met het gezins- of privéleven van de aanvrager. Er bestaan daartoe immers geëigende procedures die middels het indienen van een verblijfsaanvraag met oog op gezinshereniging kunnen worden geactiveerd.

De verblijfsprocedure die verzoekende partij op 3 augustus 2015 activeerde door het indienen van een aanvraag tot inschrijving als EU-werkzoekende heeft een heel andere finaliteit dan een verblijfsprocedure met oog op gezinshereniging.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig verwijzen naar de *“Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging”*. Uit artikel 1 volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De voormelde richtlijn is dus niet van toepassing op Unieburgers.

Het betoog van verzoekende partij dat er *“wel degelijk sprake (is) van een schending van artikel 8 EVRM nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij”*, kan om bovenstaande redenen niet worden bijgetreden.

Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM en de daaraan gekoppelde aangevoerde schendingen van artikel 22 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht, zoals uiteengezet in het derde middel, niet worden aangenomen in zoverre deze betrekking hebben op de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.8. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

3.8.1. De Raad wijst er verder op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweegbrengen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, ‘bijlage 20’, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan. De Raad beklemtoont dat wanneer twee beslissingen samen worden betekend, hieruit niet kan worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (zie RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115 993 en 115 995 en RvS 15 januari 2014, nr. 226.065 en RvS 23 januari 2014, nrs. 226.182 t.e.m. 226.185).

Bijgevolg dient de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, zoals toegelicht in het eerste middel en het derde middel, eveneens te worden getoetst aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.8.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.8.3. Verzoekende partij betoogt dat het op basis van het bestreden bevel voor haar niet mogelijk is om te weten op welke manier en hoe er rekening werd gehouden met het gezinsleven dat zij in België leidt met onder meer haar minderjarige kinderen of de belangen van deze kinderen. Zij stelt dat er aangezien geen rekening werd gehouden met het haar gezinsleven bij het afleveren van het bevel artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

3.8.4. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In dit verband wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM het begrip 'gezinsleven' niet definieert, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad gaat in casu na of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op het bestaan van een gezins- en privéleven in hoofde van de verzoekende partij waarmee het bestuur rekening had moeten houden.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde perfect op de hoogte was van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekende partij. Dit blijkt onder meer uit een synthesesedocument van 2 februari 2015 dat zich in het administratief dossier bevindt, waarin het volgende wordt vermeld: "*Kinderen dienden alle drie avi in als werknemer en hebben reeds E-kaart*". In haar feitenrelaas bevestigt verzoekende partij dat haar drie kinderen een verblijfsrecht genieten in het kader van een leercontract. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster en haar dochters op hetzelfde adres verblijven en dus samenwonen.

Volgens de rechtspraak van het EHRM ontstaat tussen kind en ouder een band die gelijkstaat met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM vanaf de geboorte en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28).

In haar nota brengt de verwerende partij aan dat verzoekende partij faalt in de op haar rustende bewijslast voor wat betreft het leiden van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, doch zij brengt geen concrete aanwijzingen naar voren die erop wijzen dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor de gezinsband tussen de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen als ‘verbroken’ kan worden beschouwd. Evenmin blijkt zulks uit de stukken van het administratief dossier.

Gelet op de geciteerde rechtspraak van het EHRM wordt een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM in casu aanvaard.

Gelet op de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij, met name de aanwezigheid van de minderjarige kinderen op het Belgische grondgebied, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, kan worden aangenomen dat de verwerende partij kennis had van deze relevante feiten en omstandigheden aangaande het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.8.4. Waar verzoekende partij voorhoudt dat er bij het afleveren van het bestreden bevel geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven, dient zij te worden bijgetreden.

Hoewel de gemachtigde kennis had van bovenvermelde relevante feiten en omstandigheden aangaande het gezinsleven van verzoekende partij, met name de aanwezigheid van de minderjarige kinderen op het Belgische grondgebied die blijkens de stukken van het administratief dossier op hetzelfde adres als verzoekende partij wonen, blijkt noch uit de motieven van het bestreden bevel noch uit de stukken van het administratief dossier enige afweging of enig onderzoek naar deze relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel rekening heeft gehouden met de specifieke feitelijke situatie van de verzoekende partij waarvan hij kennis had.

Waar in de aanloop naar, dan wel het geven van het bestreden bevel geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden aangaande het gezinsleven van verzoekende partij kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het gezinsleven van verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden alsook een billijke belangenafweging, is deze bepaling geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

De bemerkingen in de nota met opmerkingen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht inhoudt, maar dat het volstaat dat de gemachtigde navraag heeft gedaan nopens het “voorgenomen huwelijk van verzoekende partij met dhr. S .M.” doet, voor zover hiermee impliciet wordt verwezen naar artikel 8 EVRM en daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing is, geen afbreuk aan het voorgaande en heeft ook geen relevantie voor het gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kinderen.

3.8.5. Hoewel de gemachtigde in bepaalde gevallen gebonden is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, zoals wordt aangegeven in de nota met opmerkingen, voldoet het onregelmatig karakter van het verblijf op zich niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder dat eerst andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM, in rekening worden genomen (zie in deze zin RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Daarenboven dient nog de aandacht te worden gevestigd op artikel 52, §2, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit dat het volgende bepaalt: “Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.” In tegenstelling tot hetgeen wordt voorgehouden in de nota met opmerkingen – waarin overigens verkeerdelijk wordt verwezen naar artikel

52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit –, kan uit deze bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De woorden “zo nodig” wijzen integendeel op een mogelijkheid en betekenen juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

Het betoog van de verwerende partij dat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde de mogelijkheid had om een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, en dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van de gemachtigde voor het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, mist dan ook enige nuttige juridische grondslag en strookt niet met de vereisten die voortvloeien uit hogere rechtsnormen.

De Raad wijst er bovendien op dat het gegeven dat een verblijfsrecht wordt geweigerd omdat niet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet is voldaan, de gemachtigde er niet van kan weerhouden om in het kader van de afgifte van een bevel om het grondgebied rekening te houden met het gezinsleven in België, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM. De algemene stelling dat een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt, volstaat evenmin. (RvS 26 mei 2009, nr. 139.522). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verwerende partij in haar nota overgaat tot zulke toetsing, maakt dit een a posteriori motivering uit die niet is terug te vinden in het bestreden bevel noch in het administratief dossier. Door a posteriori te pogen een onderzoek te voeren naar het voorgehouden gezinsleven van verzoekende partij, wordt de hierboven vastgestelde schending door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Voor wat betreft de stelling in de nota met opmerkingen dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet concretiseert op welke wijze de belangen van de minderjarige kinderen zouden worden geschonden bij haar verwijdering, verwijst de Raad naar wat reeds is uiteengezet onder punt 3.8.4, met name dat i) hoewel de gemachtigde kennis van bovenvermelde relevante feiten en omstandigheden aangaande het gezinsleven van verzoekende partij, uit de motieven van het bestreden bevel noch uit de stukken van het administratief dossier enige afweging of enig onderzoek blijkt naar deze bovenvermelde relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM; ii) de beoordeling of er in casu sprake is van een gezinsleven dat onder artikel 8 EVRM aanleiding kan geven tot een positieve of negatieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, aan de verwerende partij toekomt; iii) de Raad niet zelf tot deze beoordeling kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900); en iv) de Raad in casu enkel kan vaststellen dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het gezinsleven van verzoekende partij zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.8.6. Verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat er bij het afleveren van het bevel geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven zodat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. Het eerste en het derde middel zijn, in de besproken mate en voor zover gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van het bestreden bevel. Een onderzoek van de overige onderdelen van de middelen dringt zich derhalve niet op.

De Raad beklemtoont dat het gegrond bevinden van een rechtsmiddel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, niet tot gevolg heeft dat de bestreden ‘bijlage 20’ in haar geheel dient te worden vernietigd (RvS 23 januari 2014, nr. 226.182). Het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreffen twee afzonderlijke beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES